

ԲԱՆՏԱՐԿԵԱԼ

Պ Ո Ւ Շ Կ Ի Ն Ի Ց

ԱԼԵԿՍԱՆԴՐ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

Խոնաւ բանտում որտուհանիս մօտ նստած,
ես նայում եմ, ինչպէս տխուր ու դարդոտ
Արծիւ-ընկերս ազատ օդում մեծացած՝
Աչքիս առաջ որսն է կացում արիւնոտ:

Եւ կտցածը դէն ձգելով՝ վշտահար
նայում է ինձ. ասես, միտքըս դուշակած,
Աչքով անում, աղաղակում անդադար—
«Թռչնք, ընկեր, թող այդ բանտը անիծած»:

«Մենք բընութեան ազատ որդիք՝ համարձակ
Թռչնք այնտեղ, ուր կան ամպեր ու լեռներ,
Ուր փայլում են ծովի ջրեր կապուտակ,
Ուր քամին է միայն մեզ հետ—մեզ ընկեր...»: